

Advokátní kancelář
NEMETH, SCHWARZ & PARTNEŘI

DOŠLO: 18 -02- 2008

Č.j.: 122/02

Přílohy:

Číslo jednací: 32Cm 26/2002 - 1124



31/01

JUDr. TOMÁŠ POHL
advokát

15 -02- 2008

Šafaříkova 1, 120 00 Praha 2
Tel: 222 312 311

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Irenou Karpíškovou jako samosoudkyní ve věci žalobce: JUDr. Věslav Nemeth, advokát se sídlem Hybernská 12, 110 00 Praha 1, zast. JUDr. Tomášem Pohlem, advokátem se sídlem v Praze 2, Šafaříkova 785/1, proti žalovanému: Československá obchodní banka, a.s., se sídlem Na příkopě 14, 11520 Praha 1, IČ 00001350, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem v Praze 1, Karolíny Světlé 8, o zaplacení 548 000.000,- Kč s přísl.

t a k t o :

- I. Žaloba s návrhem, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 548 000.000,- Kč s 10% úrokem z prodlení ročně počínaje dnem 17.10.2001 do zaplacení se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náklady řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného Mgr. Radka Pokorného ve výši 315 141,75 Kč.

o d ů v o d n ě n í :

Svoji žalobou, doručenou ke zdejšímu dne 6. 2. 2002 se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit mu celkem částku 599 000 000,- Kč s 10% úrokem z prodlení ročně počínaje dnem 17.10.2001 do zaplacení.

Tvrdil, že dne 15. 11. 1998 uzavřel jako advokát s právním předchůdcem žalované strany Investiční a poštovní bankou, akciovou společností se sídlem v Praze 1, Senovážné nám. 32, IČ 45316619 jako svým klientem smlouvu o poskytování právních služeb, (dále jen smlouva z 15. 11. 1998) podle které ve smyslu jejího článku II. odst. 1 písm. a) spočívalo poskytování právních služeb v realizaci tzv. „Projektu snížení portfolia klasifikovaných aktiv českých bank s možností využití pro všechny finanční i průmyslové instituce“ ze dne 21. 10. 1998 autorů Mgr. Jiřího Barona a spol. včetně příloh, dokumentů a smluv, které budou

v souvislosti s využitím projektu vytvořeny a použity advokátem. Dále spočívala právní pomoc ve využití know-how advokáta klientovi při sekuritizaci pohledávek uvedených pod písmenem a), a to na základě výslovného písemného zmocnění advokáta, pod jeho odborným dohledem, dále pak v zastupování klienta ve vztahu k tuzemským a zahraničním subjektům participujícím na uskutečňování projektu. Smyslem projektu bylo odprodat nekvalitní úvěry a další pohledávky na kapitálovém trhu. Sekuritizace znamená převzetí těchto relativně nelikvidních aktiv a jejich přeměny na cenné papíry, které je možné na kapitálovém trhu prodat investorům.

V žalobě žalobce dále odkazoval na článek IV odst. 4, odst. 5 a článek V. odst. 1 smlouvy z 15. 11. 1998, ve kterých se klient zavázal, že veškeré využívané a související informace a použité know-how jsou důvěrné a tvoří obchodní tajemství advokáta, k exkluzivitě pro advokáta v době trvání smluvního vztahu i po jeho ukončení a k zaplacení odměny advokátovi za právní služby obsažené v článku II. smlouvy z 15. 11. 1998, spočívající ve výši 1% z hodnoty sekuritizovaných částí pohledávek.

Právní nástupnictví žalovaného a tedy i převzetí závazků ze smlouvy z 15. 11. 1998 dovozuje žalobce ze smlouvy o prodeji podniku, uzavřené mezi Investiční a poštovní bankou, akciovou společností se sídlem v Praze 1, Senovážné nám. 32, IČ 45316619 a žalovaným dne 19. 6. 2000.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný resp. jeho právní předchůdce své závazky ze smlouvy z 15. 11. 1998 porušil tím, že nedodržel sjednanou exkluzivitu pro advokáta a tím žalobci vznikla škoda. Škoda se skládá ze dvou složek, a to škody skutečné ve výši 51 000 000,- Kč, představující úplatu podnikateli ing. Vokřínkovi za jím poskytnuté služby v souvislosti s plněním ze smlouvy z 15. 11. 1998, dále pak požaduje ušlý zisk, protože právní předchůdce žalovaného v rozporu se smlouvou z 15. 11. 1998 použil know-how žalobce a sekuritizoval pohledávky v celkové výši 54 800 000 000 Kč. Kdyby bylo postupováno v souladu se smlouvou z 15. 11. 1998, činila by odměna žalobce 1% z uvedené částky, tedy 548 000 000,- Kč.

Při jednání, které se konalo dne 18. 1. 2008 soud rozhodl o tom, že v části, kde žalobce požaduje tzv. skutčnou škodu, jejíž výši vyčíslil na částku 51 000 000,- Kč, se věc vylučuje k samostatnému projednání a o této věci bude nadále jednáno pod sp. zn. 32 Cm 12/2008.

Předmětem tohoto rozhodování je proto pouze žalobcův tvrzený nárok ve výši 548 000 000,- Kč z titulu náhrady škody, představující ušlý zisk. Tento ušlý zisk představuje dle žalobce v důsledku porušení smlouvy žalovaným částka, kterou by činila odměna žalobce ve výši 1% z částky 54 800 000 000,- Kč ze sekuritizovaných pohledávek za předpokladu, že by žalovaný postupoval v souladu se smlouvou z 15. 11. 1998.

Ve své obraně navrhl žalovaný žalobu zamítnout s tím, že smlouva z 15. 11. 1998 neexistuje, pokud existuje, je absolutně neplatná, a to z důvodů ustanovení § 38 odst. 1 obč. zák., když smluvní strana, označená ve smlouvě jako „Doc. JUDr. Aleš Gerloch, CSc., JUDr. Věslav Nemeth a partneři advokátní kancelář“ není subjektem, který by byl způsobilý k právním úkonům. Dále pak neplatnost dovozuje z rozporu s ust. § 12 odst. 1, 2 zák. o bankách, dále pak pro její neurčitost, proto, že žalobcův projekt nebyl know-how, ale jednalo se o běžný způsob realizace pohledávek, dále pak pro rozpor se zákonem č. 85/1996 Sb. o advokacii, neboť smlouva porušovala základní princip poskytování právních služeb advokátem klientovi,

totiž nadřazenost zájmů klienta nad osobními nebo jinými zájmy advokáta, tedy ve svém souhrnu dovedil žalovaný i absolutní neplatnost citované smlouvy podle ust. § 39 obč. zák.

Soud provedl důkaz listinami, když za podstatný důkaz považuje především smlouvu z 15. 11. 1998, tak jak byla přečtena při jednání, které se konalo dne 18. 1. 2008.

Soud naopak neprovedl důkaz znaleckým posudkem znaleckého ústavu Dolmen servis s. r. o., a to pro zjištěnou podjatost tohoto znaleckého ústavu, o které bylo rozhodnuto usnesením z 3. 5. 2007. Z výsledku znalce ing. Luboše Smrčky dospěl totiž soud k tomu závěru, že osobní vztah tohoto znalce a zástupce žalobce je takový, že vzbuzuje pochybnosti o nepodjatosti tohoto znalce a v důsledku toho i celého znaleckého ústavu. Soud neshledal potřebným vzhledem ke svým učiněným právním závěrům zadávat další znalecký posudek, který by již vypracoval znalec nepodjatý, neboť vzhledem ke změně v obsazení soudu zaujal odlišné právní stanovisko než soudce, který znalecký posudek zadal.

Soud dále provedl výslech svědků, kteří se vyjadřovali k tomu, zda smlouva z 15. 11. 1998 byla skutečně uzavřena, resp. zda její předložená verze žalobcem je skutečně tou smlouvou, která byla dne 15. 11. 1998 uzavřena. Tito svědci, zejm. pak statutární zástupci právního předchůdce žalovaného pánové ing. Klacek a ing. Šebek výslovně nenapadli pravost svých podpisů v této smlouvě, jak se jejich svědeckou výpověď snaží interpretovat žalovaná strana. Tito svědci potvrdili, že nějakou smlouvu s žalobcem podepsali, nebyli však schopni se vyjádřit k jejímu konkrétnímu obsahu.

Na základě takto provedeného dokazování, při zhodnocení důkazů podle ust. § 132 o. s. ř. soud zjistil následující skutečnosti a dospěl k těmto skutkovým závěrům a závěrům právním:

Podle ust. § 379 obč. zák. se nahrazuje skutečná škoda a ušlý zisk.

Předpokladem pro přiznání náhrady škody ve formě ušlého zisku je pak ta skutečnost, že došlo k porušení povinnosti, vyplývající ze závazkového vztahu, tedy ze smlouvy, v našem případě ze smlouvy, kterou žalobce označuje jako Smlouvu o poskytování právních služeb z 15. 11. 1998.

Předmětem zjišťování soudu proto bylo v první řadě zjistit a posoudit zda:

- ✓ smlouva, o které žalobce tvrdí, že byla mezi účastníky uzavřena dne 15. 11. 1998 skutečně uzavřena byla,
- ✓ pokud ano, jaký je obsah této smlouvy, tedy zda smlouva byla uzavřena ve znění, které měl soud k dispozici, tedy které předložil žalobce a nikdy neautorizovala žalovaná strana
- ✓ popř. zda je tato žalobcem předložená smlouva platná, nebo zda trpí vadami, které způsobují její absolutní neplatnost ve smyslu námitek, vznesených žalovanou stranou.

Teprve poté by připadalo v úvahu zkoumat žalobcem tvrzené porušení smluvních povinností popř. příčinnou souvislost mezi škodou a porušením povinností, výši tvrzené škody atd.

Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žalobci se podařilo prokázat (vyplývá to zejména ze svědecké výpovědi ing. Klacka, ing. Šebka, ale i z tvrzení žalobce, které nemá

soud důvod v tomto kontextu zpochybňovat, dále pak ze strany 6 žalobcem předložené listiny, kterou označuje jako smlouvu ze dne 12. listopadu 1998), že JUDr. Věslav Nemeth, ing. Jan Kláček, CSc., předseda představenstva IPB, a. s. a ing. Alfréd Šebek, člen představenstva IPB, a. s. podepsali listinu, datovanou dnem 15. 11. 1998, a to konkrétně list označený arabskou číslicí šest v dolním pravém rohu a že tento list šest je zjevně posledním listem smlouvy, na jejímž dalším obsahu se účastníci v tomto řízení nedokázali shodnout, resp. jehož obsah a existenci žalovaná strana zpochybňuje jako celek.

Při zhodnocení důkazů ve své vzájemné souvislosti podle ust. § 132 o. s. ř. dospěl soud k tomu závěru, že celá žalobcem předložená listina, sestávající celkem z šesti listů bez příloh má shodnou grafickou úpravu, logickou návaznost a stejný typ písma jako zjevně pravá, statutárními zástupci právního předchůdce žalovaného podepsaná strana šest a proto není důvod nevěřit žalobci, že celá listina, kterou soudu předložil, je tou smlouvou, která byla dne 15. 11. 1998 skutečně podepsána. Použitá obrana žalované strany (že smlouva nebyla nikdy podepsána, respektive nikoli v žalobcově předložené verzi) se soudu jeví jako účelová, zejména pak proto, že žalovaný tuto argumentaci použil, aniž by řekl, které konkrétní ustanovení smlouvy se liší od originálu, když obrana, že smlouva podepsána vůbec nebyla, selhala právě na té skutečnosti, že se zachovala strana 6 s podpisy statutárních zástupců právního předchůdce žalovaného, jejichž pravost věrohodně napadána nebyla.

Ze všech shora uvedených důvodů soud při svém právním hodnocení vycházel ze smlouvy, předložené žalobcem, respektive z její fotokopie, která byla při jednání, konaném dne 18. 1. 2008 pořizena soudem za přítomnosti zástupců žalobce i žalovaného a dospěl k tomu závěru, že smlouva v takto uvedeném znění, pokud jde o stranu 1 – 6 byla dne 15. 11. 1998 uzavřena.

V dalším, tedy zda je tato žalobcem předložená smlouva platná, nebo zda trpí vadami, které způsobují její absolutní neplatnost, musel dát soud za pravdu žalované straně, když vycházel v obecných předpokladech mimo jiné i z přesvědčivé právní expertizy prof. Dr. JUDr. Karla Eliáše z 11. srpna 2003 a přihlížel i podle ust. § 135 odst. 2 věta druhá o. s. ř. k právním závěrům, vyjádřeným v řadě rozhodnutí českých soudů, která se již přímo či nepřímo s otázkou platnosti předmětné smlouvy zabývala.

Soud dále dospěl k závěru, že Smlouva o poskytování právních služeb, uzavřená na straně jedné smluvní stranou označenou jako: Doc. JUDr. Aleš Gerloch, CSc., JUDr. Věslav Nemeth a partneři advokátní kancelář a na straně druhé smluvní stranou označenou jako INVESTIČNÍ A POŠTOVNÍ BANKA, akciová společnost je svou povahou smlouvou mandátní, tak jak jí upravuje ve svých ust. § 566 až 576 obchodní zákoník a dopadá na ujednání této smlouvy režim obchodního zákoníku v rozsahu plynoucím z ust. § 1 obch. zák.

Při právním hodnocení pak soud vycházel i z příslušných ust. zák. č. 85/1996 Sb. o advokacii, zák. č. 21/1992 Sb. o bankách a z občanského zákoníku, a to ve znění, platném k datu uzavření předmětné smlouvy.

absolutní neplatnost předmětné smlouvy spatřuje soud zejména v tom, že:

okruh osob zavázaných k poskytování právních služeb není vymezen určitým způsobem a smlouva z 15. 11. 1998 je neplatná z důvodů uvedených v ustanovení § 38 odst. 1 obč. zák., když smluvní strana, označená ve smlouvě jako „Doc. JUDr. Aleš Gerloch, CSc., JUDr. Věslav Nemeth a partneři advokátní kancelář“ není subjektem, který by byl způsobilý k právním úkonům.

obsah smlouvy odporuje zákazu obsaženému v ust. § 12 odst. 2 zák. o bankách, protože smluvní podmínky v ní obsažené jsou pro jednoho účastníka smlouvy, a to banku nápadně nevýhodné, když smluvní ujednání z důvodu porušování zákona o bankách zejména v § 12 odst. 1 je důvodem neplatnosti předmětné smlouvy i pro rozpor této smlouvy se zákonem podle ust. § 39 obč. zák.

Je neplatné i ujednání o smluvní pokutě zejména pro jeho nesrozumitelnost a též pro rozpor s ust. § 12 odst. 2 zákona č. 21/1992 Sb o bankách.

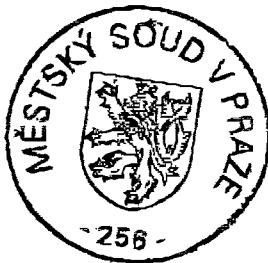
Protože absolutní neplatnost závazkového vztahu má za důsledek jeho neplatnost ex tunc, tedy od počátku, nedošlo a ani nemohlo dojít k porušení povinností, vyplývajících ze závazkového vztahu, který právně neexistuje. Za této situace se proto nemohl žalobce domáhat přiznání ušlého zisku a soud ze všech shora uvedených důvodů žalobu v rozsahu vymezeném shora zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Soud přiznal úspěšnému žalovanému celkem na nákladech řízení částku 315 141,75 Kč, což představuje odměnu advokáta, vypočtenou podle vyhl. 484/2000 Sb. ve znění platném ke dni podání žaloby, 19% DPH ve výši 50 316,75 Kč, dále pak pět režijních paušálů po 300,- Kč (účast na jednání 3.5.2007, účast na jednání 18.1.2008, účast na jednání 7.2.2008, vyjádření z 23. 4. 2007, závěrečný návrh) a patnáct režijních paušálů po 75,- Kč (převzetí a příprava zastoupení 10. 4. 2002, odvolání proti usnesení o návrhu na vydání předběžného opatření, vyjádření z 6. 3. 2003, 5.6.2003, 2.10.2003, 17.10.2003, 21. 10. 2003, účast na jednání 23.10.2003, účast na jednání 11.12.2003, vyjádření z 5.3.2004, 8.4.2004, 30.4.2004, 9.1.2006, 1.3.2006, 25.4.2006). Soud neshledal žádný důvod, aby postupoval dle návrhu žalovaného a přiznal mu odměnu podle vyhl. č. 177/1996 Sb. Soud nedospěl ani k tomu závěru, že žalovanému vznikl nárok na náhradu hotových výdajů, neboť znalecký posudek, který si dal žalovaný vypracovat a za který měl zaplatit znaleckému ústavu Price Waterhouse Coopers částku 4 403 786,25 Kč soud nezadal a tímto znaleckým posudkem neprováděl důkaz.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 7. února 2008

Za správnost:
Skorepová



JUDr. Irena Karpíšková, v.r.
předsedkyně senátu